

Bon dia,

Senyor President, senyores i senyors diputats,

Compareixem avui en nom de la Federació ACAPPS de famílies i persones amb sordesa i de totes les seves associacions. La Federació ACAPPS aglutina a entitats amb més de 33 anys de trajectòria com a referent de les persones amb sordesa que es comuniquen oralment a Catalunya.

El nostre moviment associatiu proveeix de serveis d'atenció terapèutica, social i laboral a les famílies i persones amb sordesa, mentre que des de la Federació treballem per al suport a les entitats, per l'accessibilitat de la comunicació oral i per al reconeixement dels drets de les persones amb sordesa i les seves famílies en els àmbits de la salut, la tecnologia, l'educació, la cultura i la participació social. També organitzem anualment unes jornades interdisciplinàries de formació, que enguany celebrarem la 30a edició, en la que compartim reptes i oportunitats per a les persones amb sordesa que es comuniquen oralment i les seves famílies.

La Federació ACAPPS pertany a les entitats de màxima representació de les persones amb discapacitat: al Comitè Català de Persones amb Discapacitat (COCARMI) i al Consell de la Discapacitat de Catalunya (CODISCAT). A nivell estatal formem part de la Confederació FIAPAS i en l'àmbit europeu som membres de la European Federation of Hard of Hearing People (EFHOH).

En representació de la Federació ACAPPS i les seves associacions, vull agrair-los aquesta compareixença. Som aquí per parlar de salut, d'autonomia personal i, sobretot, d'una anomalia històrica que el nostre sistema de salut ha de corregir: la manca d'accés universal a les pròtesis auditives, és a dir, d'audiòfons i implants coclears.

Els hem fet arribar a través dels serveis del Parlament un conjunt de documents que els permetran conèixer amb més detall tot el què els exposarem avui. Com veuran, aquesta documentació és fruit de tota aquesta experiència acumulada que ha permès avançar de manera rellevant en innovació, atenció sanitària, prevenció, educació i inclusió social de les persones amb sordesa, perquè siguin realment ciutadanes de ple dret.

Abans de començar, els donarem unes dades per contextualitzar. Segons dades de l'INE de 2020, el 25% de les persones amb discapacitat auditiva tenen menys de 65 anys, és a dir, estan en edat laboral. El 75% restant tenen més de 65 anys. I considerant tota la població amb sordesa, el 60% són dones.

LA SALUT AUDITIVA ÉS SALUT PÚBLICA

Massa sovint, la sordesa s'ha considerat una qüestió invisible o un "problema de l'edat". Però les dades són incontestables: el Departament de Drets Socials i Inclusió comptabilitza 35.786 persones amb discapacitat auditiva reconeguda a Catalunya, dels quals el 24% són menors de 55 anys. Ara bé, aquesta és una xifra que considerem que no s'adequa a la realitat de la magnitud de la sordesa ja que per arribar al 33% de discapacitat i formar part dels registres oficials, la normativa actual contempla que ha d'existir una pèrdua a cada oïda del 60%.

Aquesta dada del Departament queda lluny de la que recull l'INE mostrant que actualment a Catalunya hi ha 174.100 persones majors de 6 anys que es declaren a si mateixes amb discapacitat auditiva. D'aquestes el 97'8% manifesta comunicar-se oralment. D'altra banda, si ampliem el focus més enllà de la discapacitat, també segons l'INE, 946.393 persones majors de 16 anys a Catalunya manifesten tenir dificultat auditiva en diferents graus. I, com hem destacat anteriorment, el 25% d'aquestes persones que l'INE identifica amb discapacitat auditiva tenen menys de 65 anys.

El fet que gairebé el 98% de persones amb sordesa parlin és fruit d'una autèntica revolució tecnològica, sanitària i educativa que ha canviat el paradigma de la sordesa en les darreres quatre dècades. Gràcies a l'èxit dels protocols de detecció precoç (cribratge neonatal), avui podem identificar la sordesa en els primers dies de vida. Això permet una intervenció immediata amb audiòfons d'última generació i implants coclears (uns dispositius bioelèctrics que són veritables aliats per al projecte vital d'aquestes persones) juntament amb el treball imprescindible que fan tant els professionals d'educació, dels Centres de Recursos Educatius per a la Deficiència Auditiva (els CREDA), així com l'equip sanitari de la unitat especialitzada en sordesa infantil de l'Hospital Sant Joan de Déu.

De la mateixa manera, l'impacte de la tecnologia de l'audició ha suposat per a la població adulta amb sordesa, la majoria adquirida al llarg de la vida, que ja no visqui en un món de silenci, pugui accedir al món sonor i mantingui la llengua oral per a la seva comunicació, de manera accessible, autònoma i independent.

Algunes dades sobre les pròtesis auditives són les següents:

- Durant el 2025 el CatSalut ha cobert 769 audiòfons fins als 26 anys (PAO, Departament de Salut). Recordem que a partir d'aquesta edat el CatSalut ja no cobreix aquesta pròtesi.
- Entre els anys 2016 i 2023 s'han fet 1223 operacions d'implant coclear a Catalunya (Ministeri de Sanitat).

Si anem a xifres més globals, tindriem que:

- Unes 4.000 persones a Catalunya porten implant coclear (Hospital de Sant Pau)
- Segons l'estimació de l'INE el 5,57% de la població a Catalunya majors de 16 anys porten audiòfon

L'IMPACTE DE LA SORDESA NO TRACTADA

Les pròtesis auditives —audiòfons i implants coclears— no són un luxe ni un complement: són la connexió amb el món. Són l'eina imprescindible perquè les persones amb sordesa puguin comunicar-se, participar en igualtat de condicions i exercir plenament els seus drets com a ciutadans.

En el cas dels audiòfons, ens trobem davant d'una situació única dins del sistema públic de salut de Catalunya: és l'única pròtesi sanitària en què el dret d'accés queda condicionat per l'edat de la persona. Aquesta discriminació no existeix en cap altra prestació ortoprotètica. Ningú no deixa de tenir dret a una pròtesi de maluc, de genoll o a qualsevol altre dispositiu sanitari perquè hagi superat una determinada edat. En canvi, en el cas dels audiòfons, el sistema públic de salut garanteix la prestació només fins als 26 anys i, a partir d'aquesta edat, abandona les persones amb sordesa i les deriva al sector privat.

Les conseqüències de no tractar la pèrdua auditiva són profundes i estan àmpliament demostrades per l'evidència científica. L'informe de *The Lancet* (2024) identifica la pèrdua auditiva no tractada com el principal factor de risc modificable de la demència. Quan una persona deixa de sentir-hi adequadament, es redueixen les seves interaccions socials; aquest aïllament accelera el deteriorament cognitiu.

Tanmateix, l'impacte va molt més enllà de la salut cognitiva. Les persones amb sordesa no tractada presenten una prevalença de trastorns d'ansietat i depressió gairebé el doble que la de la població general, situant-se al voltant del 20%. L'estrès comunicatiu constant, la frustració derivada de les barreres de comunicació i la incomprensió social actuen com a factors desencadenants de problemes emocionals greus. Encara més preocupant és que la taxa de suïcidis i d'intents de suïcidi dins d'aquest col·lectiu també arriba a duplicar la de la resta de la població.

Invertir en salut auditiva no és una despesa, sinó una inversió amb un elevat retorn social i econòmic. Segons l'Informe mundial sobre l'audició de l'OMS (2021), per cada euro invertit en prevenció, detecció i tractament de la pèrdua auditiva, els sistemes de salut europeus poden arribar a estalviar-ne trenta euros en costos futurs derivats de la dependència, la pèrdua de productivitat i altres conseqüències sanitàries i socials. En aquesta mateixa línia, l'estudi de Shield (2019) estima que el cost anual de la sordesa no tractada a Espanya ascendeix a 16.627 milions d'euros, una càrrega econòmica que es podria reduir significativament garantint l'accés universal a les pròtesis auditives.

A continuació exposarem les principals mancances del sistema actual i les propostes de la Federació ACAPPS estructurades en tres franges d'edat: la infància i la joventut (fins als 26 anys), l'edat laboral (dels 27 als 65 anys) i, finalment, les persones majors de 65 anys.

Infància i joventut: audiòfons fins als 26 anys

Comencem per les persones que neixen o creixen amb sordesa. El sistema públic només finança els audiòfons fins als 26 anys, i només si la pèrdua auditiva és bilateral, és a dir, a ambdues orelles. Això exclou les persones amb sordesa unilateral i, un cop superats els 26 anys el sistema de salut abandona als usuaris d'audiòfons i obliga a dependre exclusivament dels seus recursos o d'ajuts socials insuficients. Per aquests motius parlem de "l'abisme dels 26 anys".

A més existeixen greus mancances en la cobertura fins als 26 anys:

- En primer lloc, la Prescripció Ortoprotètica (PAO) limita l'import que la sanitat pública aporta establint uns 1200 euros per audiòfon, quan la major part de les persones amb sordesa necessiten un aparell que ronda entre els 2.500 € i els 7.000 €. Aquest decalatge és assumit per les famílies.
- En segon lloc, existeix una barrera de la renovació: el catàleg ortoprotètic estableix una vida mitjana de 48 mesos (4 anys) per als audiòfons. A la pràctica, això es converteix en un mur: si l'aparell s'avaria o deixa de ser funcional al mes 40, el sistema sovint denega la renovació, deixant l'infant o el jove en el silenci durant mesos. Denunciem en aquesta compareixença la interpretació esbiaixada que es fa a Catalunya del concepte "vida mitjana", que s'interpreta com el període mínim que ha de transcórrer abans que el sistema no assumeixi la renovació de la pròtesi.
- Per últim denunciem que, en molts casos, la sanitat pública al·lega "mal ús" en pacients pediàtrics per no assumir reparacions, obligant les famílies a pagar centenars d'euros de la seva butxaca. No es pot tractar igual una avaria de la pròtesi d'un infant sense consciència de la cura que ha de tenir de la pròtesi, que la d'una persona adulta que sap que ha de tenir cura del dispositiu.

L'arribada als 26 anys és, per a aquests joves, un "precipici sanitari". El dia que fan 26 anys i un dia, el sistema de salut deixa de considerar-los pacients i passen a dependre exclusivament dels seus recursos o d'uns ajuts socials totalment insuficients en import, abast poblacional i plens de restriccions normatives. Un audiòfon no és un producte de benestar social, és una eina imprescindible de comunicació i salut.

Edat laboral: audiòfons dels 27 als 65 anys

Arribem a l'edat laboral. És passats els 26 anys que observem una anomalia molt greu del sistema català de salut. Els ciutadans i ciutadanes d'entre 27 i 65 anys que pateixen una pèrdua auditiva i necessiten la prescripció d'audiòfons estan totalment abandonats pel Departament de Salut. Si perdem l'audició a partir dels 27 anys, Salut se'n desenten i els redirigeix cap al sector privat amb els afegits conflictes d'interès que això

suposa. Com hem mencionat anteriorment, aquesta expulsió per edat és un cas excepcional que no succeeix en cap altra patologia on el tractament és prèviament acceptat pel sistema de salut públic.

Arribats a aquest punt es preguntaran: com ho fan a Europa?

- Per posar alguns exemples de l'entorn europeu, a França el sistema garanteix audiòfons sense cap cost per qualsevol usuari amb prescripció mèdica. El model francès inclou també la rehabilitació amb logopeda sense cap límit d'edat. També al Regne Unit les pròtesis auditives tenen cobertura universal, i a Alemanya o els Països Baixos tenen subvencions de fins al 75% del cost dels aparells.

A Catalunya, l'únic suport existent per a aquesta franja d'edat del 26 als 65 anys són les ajudes socials insuficients que abordarem més endavant. És acceptable que l'audició d'una persona treballadora depengui de si hi ha pressupost aquell any?

Catalunya no pot ser l'excepció negativa d'Europa.

Majors de 65 anys: audiòfons durant la presbiacúsia

Finalment, parlem de majors de 65 anys.. La presbiacúsia és el desgast natural de l'audició, i apareix de forma massiva a partir dels 65 anys tot i que cada vegada s'està avançant més aquesta edat amb les primeres manifestacions als 50 anys. Segons dades de la Societat Espanyola d'Otorrinolaringologia (SEORL, 2022) la presbiacúsia afecta aproximadament el 30% de la població general entre els 65 i els 70 anys arribant a xifres del 80% de la població per sobre dels 75 anys.

- Un fet especialment rellevant i denunciable és que a Catalunya les persones de més de 65 anys que certifiquen la seva discapacitat després dels 65 anys estan excloses de qualsevol ajuda per a la pèrdua auditiva. Cap altre país de l'Europa dels 15 aplica una restricció d'edat tan injusta i arbitrària per raó d'edat.
- La presbiacúsia o deteriorament auditiu per causa de l'edat a més de comprometre la percepció sonora i del llenguatge pot provocar múltiples conseqüències per la salut de la persona: trastorns de l'equilibri i caigudes (Lima et al., 2024), soledat no desitjada i aïllament social (Borel, 2020; Manrique, 2021), depressió (Bigelow et al., 2020; Lawrence et al., 2020), insomni i ansietat (Kuo et al., 2025; Yeo et al., 2022), deteriorament cognitiu (Lassaletta et al., 2020) i demència (Chern et al., 2022; Yu et al., 2024).
- No tractar la hipoacúsia s'associa a costos addicionals pel sistema per comorbiditats, major risc d'institucionalització i dependència, pitjor control de malalties cròniques per menor adherència terapèutica, major probabilitat d'errors clínics per dificultats comunicatives, increment de la càrrega per cuidadors i dificultats laborals que poden desembocar en la pèrdua del lloc de feina o en la dificultat de promocionar professionalment. Tots aquests efectes incrementen l'ús de recursos sanitaris i socials.
 - o Per tots aquests motius es fa necessari i imprescindible que Salut integri programes de cribratge a partir dels 50 anys i garanteixi que cap persona gran es queda incomunicada per no poder accedir a una pròtesi auditiva.
 - o Recordin que, com hem mencionat anteriorment, l'evidència demostra que invertir en salut auditiva no només millora la qualitat de vida sinó que resulta altament rentable. Amb una inversió d'1 euro, el retorn estimat en 10 anys en Europa és de gairebé 30 euros per euro invertit (OMS, 2021).

Els AJUTS PUA

Tal com hem esmentat al llarg d'aquesta presentació, els ajuts PUA del departament de Drets Socials i Inclusió són la única alternativa que queda a les persones majors de 26 anys amb pèrdua auditiva. Són, i cito literalment la normativa, “una prestació social de caràcter econòmic de dret de concurrència d'atenció social a les persones amb discapacitat”. Això vol dir que no reconeixen un dret subjectiu, sinó que depenen del pressupost d'aquell any i quan s'esgota deixa fora a moltes persones. A part d'això, són ajuts que contemplen moltes restriccions i deficiències:

- La darrera vegada que es van convocar va ser l'any 2023, fa 3 anys, pel que són irregulars.
- L'import que aporten per adquirir les pròtesis auditives aleshores va ser de 1.400 €, quan el cost de les pròtesis està entre els 2.500 i els 7.000 € habitualment.
- Cal acreditar un grau de discapacitat mínim del 33% certificat abans dels 65 anys. En el cas de la sordesa, per arribar administrativament a aquest 33% de discapacitat cal presentar, almenys, un 60% de pèrdua auditiva en les dues oïdes. Això significa que les sordeses moderades (entre 41 i 70 dB) sovint no arriben a aquest llindar i queden fora de tota ajuda. Les sordeses unilaterals, per molt severes o profundes que siguin en una oïda, també queden automàticament excloses perquè el sistema només valora la pèrdua bilateral per assolir el percentatge mínim.
 - o Resumidament: algunes sordeses severes i les moderades i unilaterals queden directament excloses, a banda de totes les persones que debuten en la sordesa passats els 65 anys, que són la gran majoria.
- El límit d'ingressos familiars per poder accedir als ajuts va ser de 3,5 vegades l'indicador de renda de suficiència de Catalunya (IRSC), és a dir 27.877€ l'any. I només van ser prioritaris els casos fins a 2'5*IRSC.
- Cal avançar els diners per poder-hi accedir sense tenir la certesa de la concessió, condició que exclou moltíssimes persones d'aquests ajuts.

En conclusió, les ajudes PUA no són en cap cas la solució per a una universalització de les pròtesis auditives, perquè estan molt lluny de reconèixer un dret subjectiu per a totes les persones que necessiten audiòfons,

IMPLANTS COCLEARS

Implants coclears en totes les edats

Si parlem dels implants coclears, tot i que en principi la seva cobertura és universal —a diferència del que succeeix amb els audiòfons— el sistema continua presentant mancances molt importants.

- En primer lloc, existeixen llistes d'espera excessivament llargues per a la implantació d'implants coclears unilaterals, que poden arribar fins als dos anys. Com veurem a continuació, Catalunya es troba entre les comunitats autònomes amb una menor activitat implantadora i també a la cua dels països europeus en nombre d'implants coclears realitzats.

- En segon lloc, les llistes d'espera per als implants coclears bilaterals també són extremadament elevades, per no dir que es consideren només puntualment. Malgrat que l'evidència científica ha demostrat àmpliament els beneficis de la implantació bilateral —una millor localització del so, una major comprensió de la parla en entorns sorollosos i una millor qualitat de vida—, aquests procediments continuen tenint una prioritat molt baixa perquè sovint es considera que una persona que ja disposa d'un implant "ja hi sent". Aquesta visió és profundament equivocada.

Permetin-me una comparació. Ningú no entendria que a una persona que necessita dues pròtesis de genoll només se li'n financés una perquè "amb una ja pot caminar". Tanmateix, això és exactament el que passa amb els implants coclears bilaterals. A més, la limitació pressupostària obliga els equips mèdics a prendre decisions extraordinàriament difícils, havent d'escollir entre implantar per primera vegada una persona o completar la implantació bilateral d'una altra. És una decisió que mai no hauria de recaure sobre els professionals sanitaris, sinó que hauria d'estar resolta amb una planificació i un finançament adequats.

- Finalment, també existeixen importants llistes d'espera per a la renovació dels processadors externs dels implants coclears. Tot i que la seva vida útil mitjana s'estima en set anys, aquest termini s'interpreta sovint com una vida útil mínima. Això provoca que moltes persones hagin de continuar utilitzant processadors obsolets o amb un funcionament deficient mentre esperen que hi hagi disponibilitat pressupostària per renovar-los, amb el consegüent impacte sobre la seva audició, la seva comunicació i la seva qualitat de vida.

Implants coclears en adults: Catalunya a la cua

Pel que fa als implants coclears, cal diferenciar la situació dels infants de la dels adults.

En el cas dels infants, des de l'any 2019 Catalunya garanteix la implantació bilateral, un avenç que valorem molt positivament perquè permet assolir millors resultats en el desenvolupament del llenguatge, la comunicació i l'aprenentatge.

En canvi, la situació dels adults és molt més preocupant per dos motius principals: la manca d'accés generalitzat a la bilateralitat i les baixes taxes d'implantació, que situen Catalunya entre els territoris amb pitjors resultats tant de l'Estat com d'Europa.

- En primer lloc, la implantació bilateral en adults continua sent absolutament excepcional. L'any 2025 només es van realitzar 15 implants coclears bilaterals a tot Catalunya, malgrat que l'evidència científica demostra que disposar de dos implants proporciona una millor localització dels sons, una major comprensió de la parla en entorns sorollosos i una millor qualitat de vida.
- En segon lloc, Catalunya presenta una de les taxes d'implantació més baixes d'Europa. Amb només 1,78 implants coclears per cada 100.000 habitants (145 implantacions unilaterals i bilaterals en total durant el 2025), se situa molt lluny de països com Alemanya, amb una taxa de 6 implants per cada 100.000 habitants, o Bèlgica, amb 4,5, on aquesta tecnologia forma part de l'atenció habitual per preservar l'autonomia, la inclusió social i la capacitat laboral de les persones amb sordesa.

La comparació amb altres comunitats autònomes també és molt reveladora. Mentre Navarra registra 8,63 implants per cada 100.000 habitants i Aragó 6,34, Catalunya es troba a la cua de l'Estat, fins i tot per darrere de Castella-la Manxa, Múrcia i Andalusia.

Aquesta manca de recursos es tradueix directament en unes llistes d'espera inacceptables, que actualment poden arribar als 24 mesos. Per aquest motiu, demanem que el sistema sanitari català es fixi com a objectiu un temps màxim d'espera de sis mesos, de manera que qualsevol demora superior respongui únicament a criteris clínics i mai a limitacions organitzatives o pressupostàries.

REPORTATGE TV3

Tot el que els hem exposat avui no és una realitat desconeguda. Al llarg dels anys, diferents mitjans de comunicació se n'han fet ressò, contribuint a visibilitzar les dificultats que afronten les persones amb sordesa per accedir a les pròtesis auditives que necessiten.

Fa tot just un mes, TV3 va dedicar un reportatge a aquesta situació dins del seu *Telenotícies*. L'interès ciutadà va ser molt significatiu: el reportatge va ser seguit per 329.000 espectadors, amb una quota de pantalla del 25,3%. Això significa que una de cada quatre persones que en aquell moment miraven la televisió estava veient aquesta informació.

L'impacte també es va fer evident a les xarxes socials, on el contingut va superar els 300.000 visualitzacions i va obtenir prop de 4.000 "m'agrada". Aquestes xifres demostren que no estem davant d'una reivindicació sectorial, sinó d'una qüestió de salut pública que preocupa i interessa a la ciutadania.

Per acabar aquesta primera part de la nostra intervenció, ens agradaria compartir amb vostès un breu fragment d'aquest reportatge.

LES NOSTRES DEMANDES

Davant de tot l'exposat, la Federació ACAPPS som aquí per demanar-los complicitat, compromís i acció política de les diputades i diputats de la Comissió de Salut de tots els grups parlamentaris. Volem que aquesta sessió serveixi per avançar de manera sòlida i definitiva cap a la universalització de les pròtesis auditives per l'impacte que té en la salut. Per això, més enllà de l'important debat, volem que s'elabori una Proposta de Resolució del Parlament de Catalunya, amb el màxim consens dels grups, que insti al Govern a les mesures següents:

1. Universalitzar els audiòfons al sistema sanitari: D'una banda continuar mantenint el suport als audiòfons després dels 26 anys als que ja han estat diagnosticats abans d'aquesta edat. Salut no pot abandonar als que ja té diagnosticats. D'altra banda, eliminar el topall dels 26 anys. Les altres pròtesis reconegudes pel Sistema de Salut no tenen cap límit d'edat.
2. Actualitzar el catàleg PAO del CatSalut: incrementar els imports de cobertura (proposem 2.500 € per audiòfon) i incloure per fi els consumibles (piles, bateries i cables), que suposen una despesa recurrent inabastable per a moltes famílies i persones amb sordesa.
3. Reduir les llistes d'espera d'Implants Coclears: Passar dels actuals 24 mesos d'espera a un màxim de 6 mesos per motius estrictament clínics.
4. Situar l'actuació en implants coclears del sistema sanitari català en xifres properes als sistemes sanitaris als que ens volem equiparar, europeus i d'altres comunitats autònomes: realitzant 6 implants anuals per cada 100.000 habitants.
5. Generalitzar l'Implant Coclear bilateral en adults: El dret a sentir amb les dues oïdes garanteix l'autonomia personal de les persones afectades.
6. Desplegar el Pla de Rehabilitació de Catalunya del 2023 en matèria de sordesa: la pèrdua auditiva requereix tractament rehabilitador i habilitador i cal intervenció també en l'entorn cuidador tal com reconeix el propi Pla de Rehabilitació.

7. Revisar els Circuits d'Atenció: evitar que els metges de família o especialistes derivin directament a centres privats sense informar de les opcions públiques, de la prescripció recomanable per a cada cas, de la tecnologia d'accessibilitat que poden incorporar les pròtesis, tal com ordena el propi catàleg ortoprotètic.
8. Formar al personal per part de les entitats de pacients. Malauradament ens trobem amb uns professionals sanitaris que coneixen les causes de la sordesa, però desconeixen les conseqüències que té per a les persones que la pateixen. Aquest desconeixement té un impacte molt evident en l'atenció sanitària. És imprescindible que el sistema públic de salut compti amb l'expertesa i coneixement acumulat de les entitats de pacients per formar el personal sanitari i administratiu, garantint una visió independent de la indústria comercial i centrada en les necessitats reals d'accessibilitat. Només des d'aquest coneixement expert podrem eliminar prejudicis i assegurar que la comunicació oral sigui realment efectiva en tots els espais d'atenció, tal com ja obliga la legislació vigent.

Per tots aquests motius que hem presentat, demanem als membres de la Comissió de Salut, que impulsin urgentment una Proposta de Resolució del Parlament de Catalunya que insti al Govern a garantir l'accés universal a les pròtesis auditives, sense límits d'edat, amb cobertures dignes i un sistema d'atenció a l'alçada del nostre entorn europeu.

La salut auditiva és dret. És salut pública. És dignitat.

Moltes gràcies per la seva atenció i pel seu compromís.

Barcelona a 16 de juliol del 2026.